

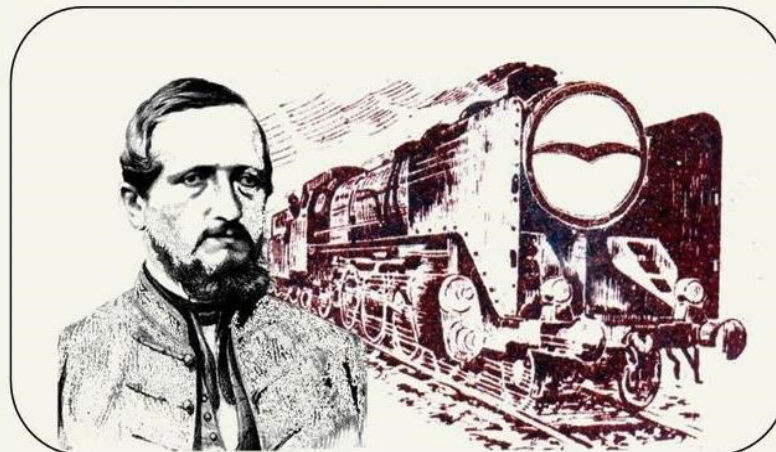
150 ÉVE SZÜLETETT
KLANDÓ KÁLMÁN

185 ÉVE SZÜLETETT
MECHWART ANDRÁS

VÁNDOR VASÚTTÖRTÉNETI KIÁLLÍTÁS "MEG A GŐZÖS" ...

VÉRS-EXPRESSZ 2019

175 ESZTENDŐS
GLANZ-HOLDING ZRT.

205 ÉVE SZÜLETETT
GLANZ ÁBRÁHÁMI

Dudás Zsolt

29 éves általános iskolai tanító vagyok és a gyönyörű Pécs városában élek.

A napfényes Pécs városában születtem, 1990 májusában. Gyermekkorom óta nagy rajongója vagyok a vasútnak és annak a milliónek ami azt körül veszi. (Nem csoda, hiszen óvodában már "kisvonat", egy kis gőzös volt a jelem.) Sok nyarat töltöttem családommal a Balaton déli partján, Balatonfenyves-alsó és Fonyód környékén. A nyaralók mindig valahogy közel voltak a vasúthoz, így nem tudtam megállni, hogy édesanyámmal ne üljünk az állomásra. Volt eset, amikor egészen estebe nyúlóan, az utolsó személyvonatok egyikét meg kellett várnunk, mert azt szerettem volna még látni, sőt a pécsi állomáson is sokszor ezt megtettem. Az általános iskolai és gimnáziumi tanulmányaimat Pécsen végeztem, majd elkerültem a főiskolára az alföldre, Nagykőrösre. Ebben az időszakban kevésbé volt olyan fontos számomra a vaspálya, csak a gimnázium vége felé és a főiskolás korszakban erősödött fel újból.

Jelenleg református hit és erkölcsstan órákat tanítok a szülővárosomban, több helyen is. Ha akad szabadidőm, a fényképezőmet véve a vaspálya felé veszem az irányt és igyekszem lencsevégre kapni néhány mozdonyt és szerelvényt.

A vers, a gyerekkoromat idézi meg, amikor is édesanyámmal, az óvoda után lementünk a pályaudvarra és valóban néha tátott szájjal néztem az ott el suhanó vagy döcögő vonatokat.

Nem régi olvastam a Ganz évfordulóról és úgy gondoltam, hogy mivel vasúti járműgyártásunk jó része ott készült, így egy verssel emlékezem meg az egykori és ma is működő gyár történetére.

A magyar sasok

(A Ganz-márka emlékére)

Szikrázó napsütésben,
áll előttem éppen.
Robosztus sas madár,
mely látta a világot szépnek.
Ő formálta át a vasutas nyomsvot,
réges-régen, hírét víve a magyar népnek.

Ganz családnak sarja, Ábrahám,
úgy gondolta régen talán,
Hogy magyar földön teremti meg,
az ipari élet csúcsát.
S kezdte építeni vállalatát,
Melyből később ömlöttek a vasparipák

Mik voltak egykor az ékes, magyar sasok?
Hát sorolásba kezdek, figyelj jól nagyon!
Kezdték kicsiben, a gőzgépekkel Józsefvárosban,
ahol megindult a vaskerék nyomban.
Jöttek a kohók, az acél szállt,
Készült is sorra a sok kis vagonok és mozdonykák.

Megszerették őket a vasutasok gyorsan,
Így nevet is kaptak egyesek a sorban:
A kis Kacsák és a Bözsik,
vígán nyelték a vidék porát.
Míg Nyalóka és Nurmi,
büszkén vitték a hírünket külhonban.
Koporsó, a gyorsvonati gőzi vitte a prímet,
Ő vele "felszántották" a vaspályát szépen.
Árpád és Tas, a két motorvonat - Jendrassik által,
vitték külhon felé a hírünket Európába.

Mint ahogyan olvasod soraim, láthatod már,
Sokfelől jöttek és csodálták mega Ganz Ábrahám
utódját.
Vettek belőlük szerte szét a nagyvilágon,
Még Kandó is velük együtt csinált villanyos paripát,
Először Közép-Európában!

A háborúk és válságok
a sasokat lejjebb hozták a földhöz,
Ám nem adták fel sosem a magyarok,
S csináltak olyat, amit kevesen láttatok. Hamvaiból
épül újjá a magyar sas szárnya,
Ezek után, új szelek vitték példáját a világba.
A gőzösök után dízelek jöttek s emelték a testet fel-
jebb.

Jött Bobó, Zetor és Gokart - a három "tolatós" jó barát.

Púpos és a 424-est váltó Csörgő, akik vitték a súlyt tovább.

Beállt a sorba még egy szép menyecske,
Piroska, kinek vörössége vette át Bözsétől
a vicinálist sorba.

A villanyosítás is közeledett,
ekkor született meg Szili, a nyugati-magyar mostoha-
gyerek.

Majd Szöcske az igás ló és Gigant a sebességet verő.
Megtutatta a sínen, ki a nyerő.
Utóbbinak dízeles testvére, az Olajkirály nevet kapta,
mert a gázolajat hevesen mind megitta.

Majd az új 89-es havak után,
Hernyó, Szörnyella és Samu is emelték még a család
nevét.

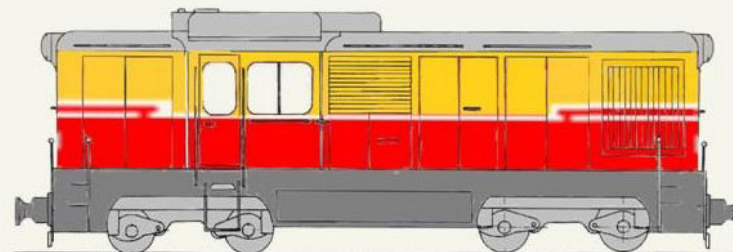
Már a gépek kevésbé forogtak, úgy mint rég.
A sasok lassan leszálltak a honban,
De a vasutat szeretők szívébe,
Ez a név beívódott hosszan,
Nem feledjük el e mozdonyokat,
soha!

De nem temetek nyugi, van mi szárnyaljon, igen!
Míg a név fennáll, ők segítenek a régi gépeken.
Sőt új utakon is járnak,
hogy sas tovább szálljon,
Ne feledjük hát el az akkori időt,
Legyen a sas továbbra is - piros fehér, zöld!

Hídvégi Lajos

Hídvégi Lajos vagyok. 1972. szeptember 18-án születtem Budapesten. 1990. Üvegcsiszolói végzettséget szereztem a Fővárosi Kézműipari Szakiskolában. 1997. A Kvassay Jenő Szakközépiskolában vasútépítési érettségít szereztem. 1999. Vasútépítő technikusként végeztem a Kvassay Jenő Szakközépiskolában, 2004. Targoncavezetői képesítést szereztem. 2015. Munkavédelmi technikus képesítést szereztem. 2018. A Győri Széchenyi István Egyetemen, közlekedésmérnöki diplomát szereztem.

Azért ezt a verset választottam, mert nagy kisvasúti láz van. Sorban folyik a kisvasutak felújítása. Sajnos vannak olyanok, amelyekre nagyobb szükség van. Ilyenek a Kecskeméti, és a Nyíregyházai. Az utóbbi összekötésben volt a Hegyközivel, aminek a megszüntetésével nagy volt a visszhangja. Sokan visszasírják. Nagy szükség lenne rá. Hátha eljut olyan emberekhez, akik szívükön viselik a vasutak sorsát. Hátha újraindul, még a Nyírségi kisvasút is.

A Hegyközi kisvasút (A környékiek nevében)

Kiválóan üzemel a vasút, semmi gond nincsen.
Egyszer csak megjelennek a kegyetlen vezérek.
Mondják, hogy új közlekedési eszközt adunk néktek.
Aadtak teherautót, autóbust, de ki kérte kérem!

Velük együtt jöttek emberek és gépek.
A kik lelketlen módon felszedték a síneket.
Az életet, munkát jelentő eszközt lopták el innen.
Aadtak teherautót, autóbust, de ki kérte kérem!

Ígérték nekünk, jobbat és szépet.
De haldoklást adtak, a vasút elvételeivel.
Be nem vált remények, akadozó lelassult élet.
Pótolhatatlan színfolt, kisvasút hiányzol mindenkinek.

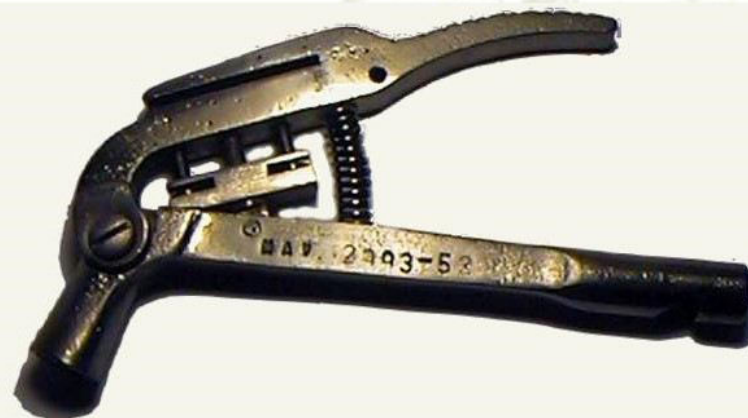
Mi még emlékszünk, a környéket behálózó kisvasútra.
Ami nekünk épült, mégis megszűnt egy helytelen döntés miatt.
Mindig a jót tudják odafent tönkretenni.
Épüljön vissza a vasút, de csak nekünk nem nekik.

Kifogásokat keresve bújtak el az igazság alól.
Azt hitték, hogy a vasút pótolható.
Útban volt valakinek, csak indokot kellett találni.
Nem volt nehéz ellene kikiáltani.

Ígérték nekünk, jobbat és szépet.
De haldoklást adtak, a vasút elvételeivel.
Be nem vált remények, akadozó lelassult élet.
Pótolhatatlan színfolt, kisvasút hiányzol mindenkinek.

Elismerték a tévedést, de még él a régi mentalitás.
A környéken még most is tart a haldoklás.
Régi Hegyközi kisvasút egyszer megújulva újra jár.
De arra ráteesszük a kezünk, nem engedjük be, a politikát.

Ígérték nekünk, jobbat és szépet.
De haldoklást adtak, a vasút elvételeivel.
Be nem vált remények, akadozó lelassult élet.
Pótolhatatlan színfolt, kisvasút hiányzol mindenkinek.

Kalmárné Nagy Ibolya

1975 –ben születtem Szegeden.

Kettő csodálatos gyermek édesanyja vagyok, akiket férjemmel együtt nevelünk.

2017-ben kezdtem el verseket írni, elsősorban szórakoztató jelleggel, ami később átváltott komolyabb hangvétellű művekre is. Különböző pályázatokon szeretem megméretetni magam, pusztán ismeretszerzés és tanulás céljából. A vasút szele illetve a „mozdony füstje” immár 25 éve megcsapott és fogva tart.

A verseimmel elsősorban az embereknek egy kis pluszt szeretnék adni, hiszen adni jó.

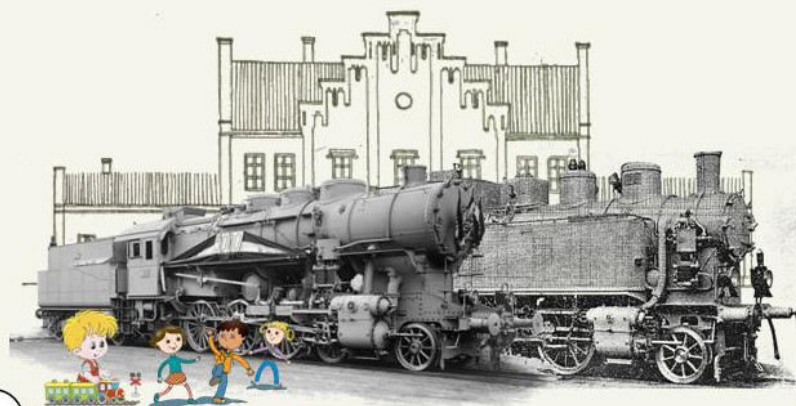
A VAS-ÚT

A vasút, mint egy létezés egy nagy fogalom,
Létét meghatározza két sínpár a vonalon.
Hegyen, völgyön át kanyarogva tekereg az útja,
Akit a mozdony füstje megcsap, ő csak imádja.

Sok kis gyermek álma-vágya
Hogy vasutas legyen nagykorára.
Felnőttként vasparipát vezethessen,
Sok ember példaképe így lehessen.

A vasút, mint egy létezés egy nagy fogalom
Megszeretni ezt a létet könnyű nagyon.
Több ez, mint egy életforma, hivatás,
Ezt a szakmát jól csinálni nem kis kihívás.
A vasút sínpárok végtelen sokasága
Egy ország vérkeringésének az éltető dobogása.

A vasút, mint egy létezés egy nagy fogalom,
Mindig is létezni fog mint a nagy- nagy univerzum.

Ketykó István

A Nógrád megyei *Szügy* községben születtem 1946. november 27-én. Édesapám cipész mester volt, de nem ismertem, mert még születésem előtt pár hónappal szívbetegségben elhunyt. A szegény családban én voltam a hatodik gyermek. Özvegy édesanyám szabad kéményű, petróleumlámpával világított kis bérelt házikóban nevelt fel és onnan vezetett utam - mint a mesében -egykori iskolaigazgatóm, *Papp Győző* segítségével köszönhetően a balassagyarmati Balassi Bálint Gimnáziumba, ahol 1965-ben szereztem Érettségi bizonyítványt. A továbbtanulásról azonban a család rossz anyagi helyzete miatt le kellett mondanom, ezért a MÁV-nál helyezkedtem el. Húsz éven keresztül - ún. vonali tartalékosként - forgalmi szolgálattevő beosztásban dolgoztam. Négy vasúti vonal állomásain teljesítettem szolgálatot, majd öt éven keresztül a Budapesti Vasútigazgatóság Személyzeti és Munkaügyi Osztályán alkalmaztak munkaügyi főelőadóként. Közel tizenkét évig köztisztviselőként, a Nógrád Megyei Munkaügyi Központ Rétság Városi Kirendeltségének főmunkatársaként tevékenykedtem egészen 2004. március 18-áig, amikor is korengedményes öregségi nyugdíjba vonultam. Nős vagyok- három gyermekem van : *Ágnes* (jogász doktor), *István* (informatikus)és *Valéria* (szakgyógyszerész doktor). Feleségem, *Radnai Judit* pedagógusként dolgozott- már ő is nyugdíjban van, és 2016. január 26-ától már ő is ingyér utazik, azaz betöltötte a 65. életévét. A Dunakanyarban , Verőcén élünk.

Az újságírói műfajban 1968-óta dolgozom- MÚOSZ-Stúdiót 1989-ben végeztem. Verseket 1976 óta publikálok - az ország szinte valamennyi napi, -hetilapja; (megyei és országos lapok, folyóiratok); egy eszperantó folyóirat, valamint egy magyar nyelvű szlovák női magazin közölte verseim. Elhangzottak verseim a Magyar Rádióban, valamint a miskolci Irodalmi Rádióban. Alapító tagja vagyok a balassagyarmati Komjáthy Jenő Irodalmi és Művészeti Társaságnak és a Váci Költők Baráti Társaságának; 1989-ben Krúdy Gyula- emlékéremmel, 2004-ben Spangár András-díjjal tüntettek ki.

Eddig harmincöt szépirodalmi antológiában olvashatók verseim.

Első önálló verseskötetem *Ima bocsánatért* címmel 2000-ben jelent meg a nyíregyházi Rím Könyvkiadó gondozásában.

Összegyűjtött verseskötetem *Mostanában fekete lovakkal álmodom* címmel 2007-ben jelent meg a miskolci Z-Press

Kiadónál Baranyi Ferenc lektorálásában és Előszavával.

Új könyvemet *Ádám Tamás* szerkesztette. A borítón *Domin Károly* (1943-2012) Vácott élt szobrászművész festménye látható. A kötet fő támogatója *Csárádi János*, a Hungarail Kft. ügyvezetője, a MÁV nyugalmazott vezérigazgatója.

Páros (álom) szonett

Álmomban - pár napja - egyre hull a hó
és nagy terepasztalokon zümmögnek
kis sínek, apró dízelek tülkölnék
sorompók előtt - - - ébredni volna jó...

Magamra kapni vasutas gönceim
surranómba lépni, bundámba bújni
féltett vörös sapkám fejembe nyomni
gyorsan bekapni egyszerű reggelim

fütyülve sétálni egy állomásra,
hol lányok arca villan lámpafényben
rámosolyogni egy pirosruhásra,

ki jegyért indul az ablakhoz hátra
és dalt szerezni a nagy hóesésben
sípra, tárcsára, söprűre, lapátra.

Tekerni a sorompókart vidáman
hallgatni a vadludak gágogását
és nézni, nézni a lányok bokáját,
majd elindulni mosolyuk nyomában ...

Álmomban - pár napja - egyre hull a hó
elment az utolsó vonat is rendben
kerekek robaja szűnik fülemben
kivirágzik bennem minden altató

minden ringatás, anyám bús éneke
falum hajnali harangkondulása
vidám gerle-dal, gyönyörű térzene - - -

Álmomban mintha angyalszárny fénylene
ellibben arcomon fehér ruhája
szobám " Csendes éj " dallama lengi be...

Komróczki Zoltán

A szerző önéletrajzot nem közölt magáról.

A lány és a vonat ballada prológus

Egy reggel elindulsz nincs már maradásod,
érezed, csak ő véle vigasztal magányod.
Keserű vajúdta a megfejthetlent.
Szinte életre kelt társként csak ti ketten.

Széles sugárúton fák alatt baktatott,
halkan dúdolt fájó szomorú dallamot.
Vasútállomásra érve jegyet vált most;
Elmegyek, itt hagyom e kegyetlen várost!

Úgy elmegyek, többé vissza sem tekintek,
utcáknak, házaknak, még búcsút sem intek!
Döntöttem, végleges elhatározásom!
Eméssze távolság minden csalódásom!

A peronra lépett, távolba révedve,
felhajtott gallérja haját szegélyezte.
Fázósan markolja narancsszínű sálját,
még a szél dagasztja félig nyílt kabátját.

Sápadt arccal fordul s kendője lobogva
suhog, selyemkelme haja fodrát bontja.
Lebeg hullámozva, csillámlik a fényben,
üstökös csóvaként szikrát szór a légben.

Várákozva nézi messzeség határát,
végre meglátja a felcsillanó lámpát.
Hol a párhuzamos szem magasságában,
ponttá zsugorodott csík a valóságban.

Kiteljesedik és egyre közeledve,
távolban dübörög, dohog, lomha teste.
Majd kirajzolódik, megtöltve a sínpárt,
lebegteti akár folyóvíz a hínárt.

Miként tovább suhan, gurul nehézkesen,
csikorog, felsikít, fékje sejtelmesen.
Ablakokból bámész, tekingető arcok
még lelassul, megáll. s kinyitják az ajtót.

Halkul, felmorajlik, szűnik nyikorgása,
a gépet követi gördülő uszálya.
Árnyékkal takarja, elnyújtottan kúszva,
a napfényt előlük vagonjait húzva.

Ajtóját kinyitja, abban fogódzkodván,
lépcsőjére érve, ráncot gyűr a szoknyán.
Ahogy lép felfelé, rúdján kapaszkodva,
kissé megrázkódik, izgalmát fokozza.

Szűk folyosón billeg, fülkéket kutatva,
hol foglaljon helyet, egyedül maradna.
Bőrpárnába süppedt félelmét leplezi,
vagon mozogni kezd testét bizsergeti.

Távolodik, zúg - bűg morajlik haladva,
visszafelé fut a síneknek szalagja.
Közeledik, szűkül, feléjük robogva,
majd alájuk siklik, hangosan csattogva.

A láthatárt szemlélve, szabályossá válva,
feszes lesz, rézsút dőlt lengedező vállfa.
Melyen vasalt ingként illatfelhőt keltő,
hullámozni kezd még táncoltatja szellő.

Gördül tova gerjed, dübörög a hangja,
nő a sebessége száguldoz rohanva.
Fordul kissé dőlve követve a pályát,
még a leány benne álmodozza vágyát.

Lábait kinyújtja kellemes melegben,
kutatja a távolság kissé megszeppenten.
Tudja a messzeség örök titok talány,
hová fut merre tart, megtalálja? Talán.

Nyílvesszőként suhan egy érkezést várva,
rést hasít a párás fátyolos homályba.
Elől a monstrummal szerelvényét húzva,
mely meg - megáll olykor, s neki lendül újra.

Aztán duruzsol egy valóság világot,
eléri legyőzi a zord távolságot.
Ezért így "kettesben" csak azért nem másért,
szövetségük új irányba haladásért.

Elszürkül az égbolt napot eltakarja,
ólomszínű felhők gyülekeznek rajba!
Szél támad ágakat szaggatja dohogva,
fák lombja hajladoz recsegve - ropogva!

Baljósan közelít hideg borzongással,
lúdbőrös lidércként rém alagútjával!
Melybe megérkezvén, sötétségbe veszve,
világtalan bolyong színsávjait vesztve!

Csüggedve szemléli komor végetlenjét,
ketrecébe zártan, túlélő esélyét.
Körbe veszi magány halk duruzsolással,
szinte átöleli, nyugtatja zsongással.

Eshet eső, vagy hó, tűzhet nap hét ágra,
tombolhat kint vihar, jeget szórva rája.
Szürke felhők tömbjét, orkánként tépheti,
hozzá nem férközhet mert bentről nézheti.

Elemek szorítják, döngetik dörögve,
hatalmasat villan, majd mintha hörögne.
Szemközt támad, taszít, szinte visszatolná,
nem alkuszik, halad, nincs ki megzsarolná!

Parittyakövei hullanak kopogva,
apró kavicsait, száz marokból szórja!
Majd ritkul szétoszlik, kibontja palástját,
sírássá szelídül, könnyözönre váltván.

Úgy mint ő vonszolta, keserűség súlyát,
maga mögött hagyva elátkozott múltját.
Édes kettes, lelkük mintha összeérne,
foszladozó tegnap remény révbe érve.

Értük hunyorogna sorsnak vakszeszélye,
messzi horizonton pislákoló fénye?
Érte ébredzene, tűzként fellobogva?
Megvigasztalódván utolsót szipogva.

Szűnik fakósága, kapuját kitárja,
felragyog, szikrázik, napsugárnak bája.
Szélesre tárt kezek nyúlnának feléje,
cirógatva lágyan ölelve keblére.

Záróakkordként cseng kényszerű búcsúja,
mit feledne inkább akárhová jutva.
Indulat, fájdalom kétkedő kísértés.
Szeretetet remél, áldott megbékélést.

Mi elől futsz leány, ki elől menekülsz?
Mitől félsz rettegve véled, eltévelyülsz?
Úgy érzed, számodra, az állhatatosság?
Mi nyomaszt, állandó örökkévalóság?

Hű társad ki robog, kettőtökért száguld,
elfogy a távolság látóhatár tágul.
Meddig veled lehet, mindegy hová jutnál,
addig van esélyed, magad elől fussál!

Ő küzd, harcol, dacol, alattad gurulva,
még csendesen merengsz jövődet kutatva.
Körülvesz, elringat, tested kényeztetve,
babusgat csacsogva mintha atyád lenne.

Mélán üldögél bent, langyos kellemesben,
ablakból ámuló, zakatoló csendben.
Nyomasztó árnycépek mitől elszakadnak,
erdők utak dombok mögéjük szaladnak.

Híd alatt átbújva, kígyózik, tekereg.
Részeg imbolygással, bukdácsol, ténfereg.
Város széléhez ér, sorompók közt táncol,
kíséri futását két oldalán házsor.

Kissé hátra dőlve, függöny szélét fogja,
ujjaira fonja szinte csimpaszkodva.
Orcáját csókolja üveg hidegsége,
ismeretlenségbe üzött ridegsége.

Ott a mosoly partján, száznak szegletében,
felragyog, majd holnap, újra szenvedélyben!
Akár ölelő kar, mely cirógat lágyan,
erős férfi mellkas domborulatában.

Ekként védi, óvja, sodorja, vigyázza,
hová csak az jut el, test tokjába zárva.
Kinek a konokság szilárd létezése,
útján társa marad, s óv gondviselése.

Versenyre kel megküzd, térben az idővel,
Szíve alatt súlyos, irdatlan nagy kővel!
Azt hinnéd villámlás, csillámlik háborog,
pedig alig mozdul, éppen csak vánszorog.

Felébredt a város, forgalmas az utca,
nyüzsög jármű ember mint ezernyi hangya.
Oldalra tekintget kabátjába bújva,
készülődik a lány haját igazítja.

A szerelvény lassul, szűnik robogása,
sustorog billegve csillapul zsongása.
kinek ereje fogy lankad, haldoklással,
mint aki búcsúzik büszke méltósággal.

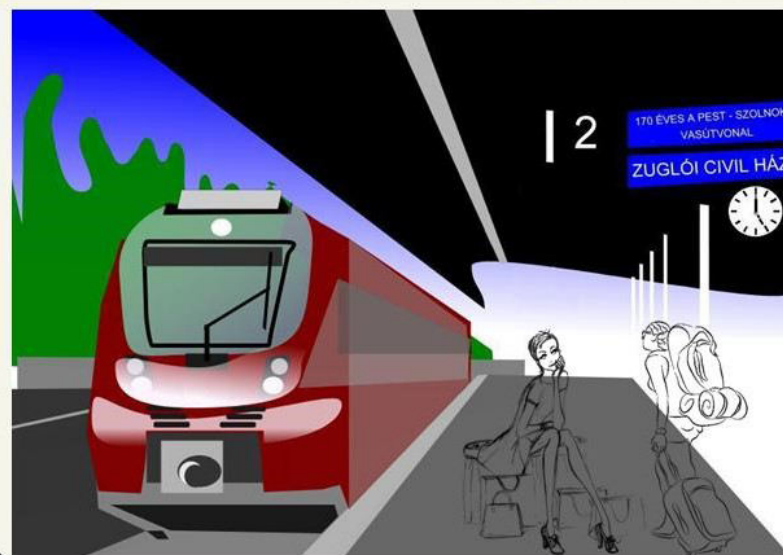
Sínözön közt billeg jobbra - balra inog,
Recseg - ropog, dülöng, mint ki torpan sikong.
Tétován támolyog vagonok sorában,
világtalan kutat labirintusában.

Szélesedik, tágul terebélyesedve,
villaként nyíladóz futását követve.
Szürke körengeteg a megvetett ágya
megszámlálhatatlan, sínek, acélsápjja.

Végre egyenesen zizeg csordogálva,
kígyó fejét befúrja, az indóházba.
Kicsit még hömpölyög, nyújtottan csoszogva,
hosszú szerelvényét cibálja, vonszolja.

Felnyögve rázkódik megáll vonaglódva,
élettelen merev végsőt nyikorogva.
Elválva a testtől, színes lélektenger,
kiszáll, és elindul, dolgára sok ember.

Kik néhány órára, ébren álmodoztak,
utazás volt nem több, miben egybe forrtak.
Feltekint a leány, éppen oda érve,
a mozdonyt megsimítja, könnyet ejtve érte.

Lakatosné Bökönyi Emese

Családommal élek 4 gyermekem van
19,19,17,14 évesek.

Közúti vasúti jármű vezető vagyok, 1,5 éve. Tudom nem nagy idő, de annál nagyobb szeretettel és örömmel dolgozom.

Gyermek koromban Troli busz vezető szerettem volna lenni, mivel a 1980 évek elején indult el a troli buszok közlekedése nálunk. Kisgyermekként mindig a buszsofőrök mellett álltam és vártam mikor engedik meg, hogy az ajtókat kinyissam. (meg engedték). Tehát már ott elkezdődött valami.

Az élet teljesen más irányba sodort el, lett több szakmai végzettségem is.

A villamos vezetői tanfolyamról egy volt osztálytársamtól értesültem, pont abban az időben kezdtük a 23. éves osztálytalálkozó szervezését a szakmunkás iskolámmal.

Így valamilyen szinten meg tudtam valósítani a gyermekkori álmom.

Szabad időmben tanulgom a fotózást, természetesen villamosokról, ismerkedem a többi típussal és ilyenkor utazom más városokba, hogy testközelből lássam és utazzam velük.

Azért ezt a verset írtam, mert a debreceni villamos múltját szerettem volna így módon elmondani. A múzeumunk vezetőjének, véleményét kértem ki, hogy egyáltalán merjem-e elküldeni önöknek. De bátorított tegyem meg.

Debreceni vonalak

Valamikor réges-régen
Debrecen sík mocsaras vidéken.
Masiniszta járt a sínen
gőzvontatással az utast vitte.

Mikor a gőz vonat kevés
áramellátás kell elég.
Lámpa gyárból áram gyár
Ganz dinamó meg nem áll.

A villamos fejlődik egyen áram elfogyik
Pályáztatunk, hirdetünk Ganz gyár
újra jó nekünk. Váltóból egyen lesz
fogyasztásunk kisebb lesz.

Dirib darab ide-oda
városszerte jár a tuja.
Fővonalunk fürdőbe,
s tovább az egyetemre.

Városháza Attila tér
innen a nép templomba ér.
Dohányt vágunk, aratunk,
néha meccsen szurkolunk.

Csapó utca Csapó kanyar
Ruzicskánál jár egy fagyalt.
Ez a vonal terjeszkedik
huszároktól halottakig.

44-ben bombáznak
a kocsik elpusztulnak.
Nagyváradról Ganz mozdony
segít debreceni gondon.

Helyre áll a közlekedés,
de a pénz már igen kevés.
Városvezetésünk dönt
sok vonalunk elköszönt.

Nem örül a debreceni
így a várost busszal szeli.
Hármas, Hetes, Tizenhármas
itt villamos már nem járhat.

Egy vonalunk marad nekünk
az erdőre kimehetünk.
Klinika vagy uszoda
ki ide jár ki oda.

Molnár József

”A kötött formákat és a szabad vers tartalmi-nyelvi dimenzióit egyidejűleg használja. Mindezt átlengi a filozófikus látás, a létezés egyetemes érzése. A valóság elemei és a transzcendencia törvényszerűségei – térben és időben – egymásra épülnek verseiben.” - írja róla Madár János költő, a Rím Könyvkiadó vezetője.

Molnár József költő, aki mozdonyvezetés mellett újságíró, hét éve kezdett el komolyabban foglalkozni a költéssel, amely azóta számára minden nap külön-külön megélt csoda.

Eddigi kötetei: Csillagok, akácok a Rím Könyvkiadónál, Játsszunk életet! magánkiadásban jelentek meg. Harmadik (vers), negyedik (napló) írásai megjelenésre/támogatókra várnak.

Szülővárosában Vácott a Madách Imre Művelődési Házban 2014-ben és 2016-ban nagyszerű költői estet tart.

2017-ben nyolc költőtárssal együtt szerepel a Váci Költők estjén.

A Váci Költők Baráti Társaságának alapító tagja.
A 2018. évi Váci Világi Vigalomban fellép a Váci Költők Baráti Társaságának tagjaként.

Megjelenései: Versei megtalálhatók a Versmondó, Agria, Nyugat Plusz, Kelet Felől, Börzsönyi Helikon, Polisz, Partium, Holdkatlan, Allegória, Élő Magyar Líra Csarnoka, Spanyolnátha, Hetedik, Hévíz, Pan-non Tükör és a Litera-Túra irodalmi folyóiratokban.

Négy Hangzó Nyugat cd-válogatáson többek közt Zalán Tibor, Petőcz András, Vörös István, Filip Tamás és a nemrég elhunyt Fodor Ákos József Attila-díjas írók, költők mellett egy-egy verssel jelentkezik Papp János Kazinczy-díjas színművész, illetve Kálloy Molnár Péter és a Kossuth-díjas Lukács Sándor, illetve Zöld Csaba színművészek előadásában. Mesterei: Büki Attila, Károly György, Kelebi Kiss István, Turczy István költők hatottak rá ösztönzően. Kedvence Fodor András költő, műfordító és Jorge Luis Borges argentin költő, novella-, és esszéíró.

MOLNÁR JÓZSEF

A Föld hangján

– Kocsis Zoltán emlékére

Aznap egész nap esik az eső. Ez elgondolkodtatja, „talán még kapok lehetőséget a hibák kijavítására”. ...Készülő művén igazít itt-ott, hogy le tudja tenni arra a képzeletbeli asztalra... Szimfóniájának a föld hangján kell megszólalnia, tudja ezt.

Nem tökéletes az egészsége, de aki az alkotás kegyelemkegyerén él, az nem foglalkozik fájdalmaival. „A Hangnak minden nyelven ugyanúgy kell megdobogtatnia a szívet, bárkié is legyen az”, ez jár az eszében.

Az ő szíve, az ő szíve! – sóhajtja a párás, földet emésztő csendben, mikor a zongora fehér és fekete billentyűin végig simítja kezét. Ekkor már a padlón fekszik, elkéült szívében megszüül az Úr. Amelyben az idő könnyecskéjei egy kézből kiejtett kottára hullnak.

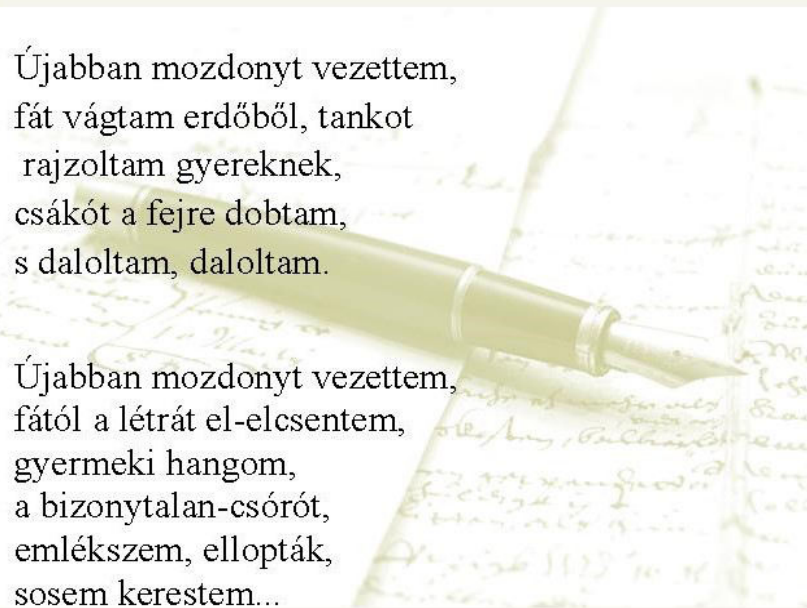

Mozdonyt vezettem

Újabban mozdonyt vezettem,
fát vágtam erdőből, tankot
rajzoltam gyerekek,
csákót a fejre dobtam,
s daloltam, daloltam.

Újabban mozdonyt vezettem,
fától a létrát el-elcsentem,
gyermeki hangom,
a bizonytalan-csórót,
emlékszem, ellopták,
sosem kerestem...

Újabban mozdonyt vezettem,
fától az erdőt sose láttam,
kávéskanállal ettem
a dinnyét, s maradék énem,
mely elveszett délen egy télen,
rádudáltam.

Újabban mozdonyt vezettem,
szedtem az epret s meggyet,
sírdogáltam, de sosem
tellett zsebkendőre,
kentem másokra, földre.

Újabban mozdonyt vezettem,
lobogó széllel versenyt futottam,
írtam a szavakat a kormos égre,
a kormos égbe, s a messzi útra,
hol sokat futottam, sokat
futottam, hová tavasszal
mindig visszatérek,
ha a madarak megkérnek.

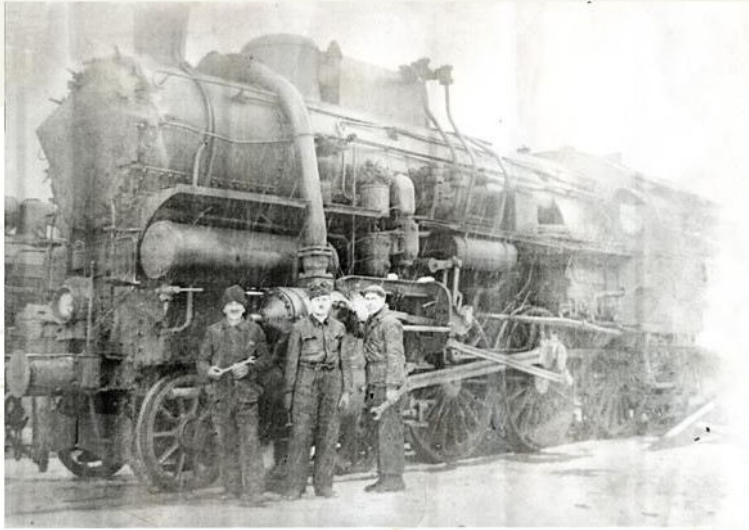
Újabban állok. Sokat, sokan
magyaráznak, szavaikat
nem értem, elromlott
fékek, ki nem nyíló
ernyőkről beszélnek,
nem az ingem, miért nem
hagynak békén, miért nem
húznak el délre, feledésbe,
én majd integetek bátran,
ha kell, uगतok is hozzá.

Újabban mozdonyt vezettem,
ütött-kopottat, de enyém volt:
megszerettem, halkán dudált,
halkán duruzsolt, s ha megfáztam,
vagy túl sokat piáltam,
és a szemet is elloptam,
nem raktam teli a puttonyt,

halkán dudált, halkán dudáltam,
és csak keveset horkolt;
úgy melegített,
mintha angyal zenélne.
Most hiába fogják kezükbe
mások, aranykezü zsványok,
nem tér le a sínről,

nem áll rá új hitre, mássá
nem válik, habár időnként
melegszik, most lehet,
megharagszik, rozzantak
a kerekei és rozsdásak,
és szemében a bánat,

hogy a múltkor meglátott
a remízben pár régi társat,
donorként használva,
ez megviselte - egy hétig
hiába kértem, nem
engedett szívéhez.

118¹ szerkezetszámú MÁV 328-as sorozatú gőzmozdony személyzetével. A MÁV-nál 158 db ált belőle forgalomba .

Sári Dominik Bence Bodajk vasútállomás

Fejér megyei állomás
melynek magával ragad,
és elbűvöl a varázsa.
Sosem felejttem azokat az
apró történeteket melyeket
magából áraszt.
Pusztán egy darabjával
le vett magával a lábamról.

Távolban alak jelzőt állítanak,
egy régi ismerős tűnik fel.
Komárom felől bézé* közeleg.
Megérkezett a legendás
motorvonat
melynek lelke , halkan
Duruzsol.

Rengeteg megállóhelyet
állomást és pályaudvart
megjárt ugyan,
de Bodajk csak egy van,
és nem maradt sehol máshol.
Mert én vagyok a motorvonat
S te a honállomásom.

Bodajk vasútállomás

Fejér megyei állomás
melynek magával ragad,
és elbűvöl a varázsa.
Sosem felejttem azokat az
apró történeteket melyeket
magából áraszt.
Pusztán egy darabjával
le vett magával a lábamról.

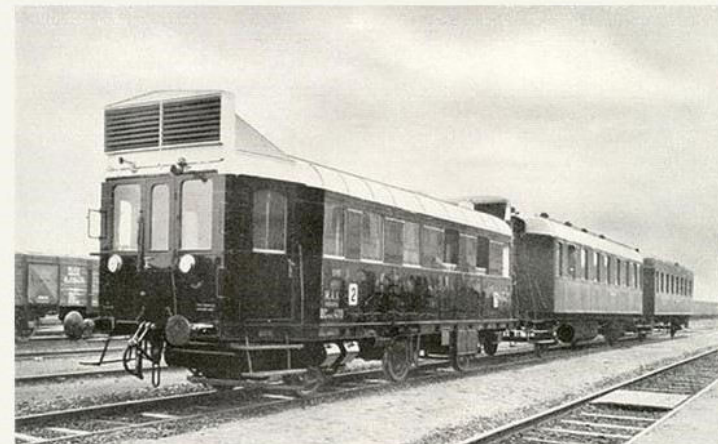
Távolban alak jelzőt állítanak,
egy régi ismerős tűnik fel.
Komárom felől bézé* közeleg.
Megérkezett a legendás
motorvonat
melynek lelke , halkan
Duruzsol.

Rengeteg megállóhelyet
állomást és pályaudvart
megjárt ugyan,
de Bodajk csak egy van,
és nem maradt sehol máshol.
Mert én vagyok a motorvonat
S te a honállomásom.

Jendrassik György

**65 ÉVE HALT MEG
JENDRASSIK GYÖRGY**

Fotó: Ganz Holding Zrt. Archivum